

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fében Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Az Úr és a szolgál.

I. Kir. 8:19.

Egy művet csak az alkothat, aki erre hivatva van. Nem adomány és nem jószándék, hanem az Istentől nyert megbízás a döntő. Akinek ilyen megbízása nincsen, annak a legjobb felkészültsége dacára Mózeshez hasonlóan meg kell állnia az ígért földjének a küszöbén. Akiket az emberek legméltóbbakkal tartanak, azokat Isten gyakran elutasítja. »Az én gondolataim nem a ti gondolataitok.« Adomány és hatalom tekintetében senki sem látszott méltóbbnak egész Izráelben arra, hogy az Úr házat felépítse, mint Dávid, a király és a próféta. Senki nem munkálkodott úgy az Isten számára hosszú háborúkban, senki nem dicsőítette Istent úgy zsoltárokból és engedelmesség által, senki sem tette úgy élete céljává, hogy templomot építsen, mint ő. Csak azért gyűjtött aranyat, ezüstöt s örült a napnak, amelyen hozzáfoghat a munkához. Végre minden készen állt. Ekkor Istentől felelet jött: »Nem te építesz házat nekem, hanem a te fiad.« Nem a szándék, csupán Dávid egyénisége utasítatik el. Legdéldelebbebb gondolatát el kell temetnie s másnak átengedni a helyet.

A kísértés kettős volt. Nehéz az embernek, hogy feladjon egy gondolatot, amely szívét betölti vagy talán az életéhez is nőtt, de még nehezebb ez, hogyha kétségtelenül Istennek művéről van szó. A legjobbak is süketek lesznek a haggal szemben: »Nem te építesz házat nekem.« Ha felépüljön a ház, miért ne fogjunk rögtön hozzá? Az akadályokat hitpróbának tekintik, nem pedig Isten ellenállásának. Idejüket és erejüket kimerítik, hogy végül is ugyanazt a tapasztalatot tegyék, amit Izráel tett, amikor Kánaán meg akarta hódítani Isten parancsolatával szemben; vereséget szenvedtek. Nem az a kiválasztott, aki azt gondolja, hogy elsőnek van elhíva. Le kell számolnia azzal a fájdalmas gondolattal, hogy más valaki áll az ő munkájába és másé a siker. Isten úgy rendelkezik a szolgálival, ahogyan Neki tetszik, s Ő igen bölcsen cselekedett. Abban áll Isten igazi szolgálóinak nagysága, hogy le tudnak mondani és vissza tudnak lépni.

Isten terve tovább halad, ha Dávidot el is utasítja. Egyetlen ember sem pótolható. »Nem te, hanem a te fiad.« Csendes vigas volt Dávid számára, hogy a művet nem idegen veszi át. Mégis áldozat volt számára s kegyességének örök emlékköve marad, hogy ellenkezés nélkül meghozta ezt az áldozatot. Ezzel a tétellel is megmutatta, hogy csak az Isten ügye van a szívében, nem pedig a saját ügye. Szájjal sokan állítják, hogy csak Isten tisztességét keresik, de mikor Isten azt mondja: »Nem te, hanem más valaki«, elvesz az örömlük és a művel nem törődnek többé. Csupán addig birt értékkel számukra, míg saját kezük is rajta volt a művön; most szívükben duzzogva félreállnak. Itt nyilvánvalókká lesznek a szív gondolatai. Kevesen vannak, akik Pálhoz hasonlóan mások munkájának, amelyet legszívesebben maguk végeztek volna el, örülni tudnak vagy éppen Jánossal mondják: »Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom« (Ján. 3:30).

L. W. — Z. H.

A Szent-Lélek munkája holnap.*

Róm. 8: 19—27.

Az itt jelzett Igében különösen hangsúlyozom az újra meg újra előforduló »reménység« szót. Abban a munkában, amelyet a Szentlélek a multban végzett, s a jelenben végez, bizonyos megtörtént tényekre támaszkodhatunk, amelyeket, ha szemünkkel nem láttunk is, hittel elfogadhatunk. A jövődöbéli dolgokban teljesen a láthatatlanokra vagyunk utalva, s így a reájuk vonatkozó ígéretek beteljesülésében reménykedünk. De ez nem bizonytalan reménység, mint a földi remények, mert erős támaszpontja az Isten Igéje.

Saját egyéni életünkre nézve is vannak ilyen biztos reménységeink. Tudjuk, hogy Isten minden munkát meghatározott céllal kezd, s azt el is végzi. De mivel az embert szabadakarátú lénynek teremtette, minden egyes ember lelki üdvösségét csak úgy viheti beteljesedésre, ha az ember azt maga is akarja, s engedi, hogy Isten munkálkodjék az életében. Felelősség van tehát minden emberen, hogy beleilleszkedjék hit és engedelmség által Isten tervébe.

Az Isten Lelke által hitre és engedelmségre indított ember bepillantást nyer Isten nagy tervébe, amelyet Szentlelke által az egész emberiségben a multban megkezdett, a jelenben folytat, s a jövőben be akar fejezni. Ez a befejezés az Isten gyermekeinek reménysége a Szentlélek még ezután bekövetkezendő munkájára nézve.

I. János 3:2-ben olvassuk, hogy »most Isten gyermekei vagyunk és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk.« Krisztus képe most még csak töredékesen látszik meg rajtunk, de eljön »ama nap«, a Krisztus eljövételének napja, amikor beteljesedik az az ígélet, hogy akiket Isten megigazított, azokat meg is dicsőíti. (Róm. 8:30.) Hogy ez a nap mikor fog elérkezni, azt senki sem tudja, s azt emberi számítgatással nem is lehet megállapítani. De mivel bizonyos a reménység, hogy el fog érkezni, legyünk mindig készen, hogy az Ő eljövetelekor meg ne kelljen szégyenülni. Fussunk úgy, mint Pál apostol írja magáról Fil. 3:12—14-ben, nem nézve sem jobbra, sem balra, sem hátra, csakis előre, »célegyenest«.

Isten ennek a célnak elérésére mindenkit elhív, de csak azok, akik az Ő hívását elfogadták, lesznek az Ő választottait, s fogják alkotni azt a sereget, amely a Krisztus megjelenésekor az Ő dicsőségének részese lesz. Krisztus megjelenésének napja akkor következik be, mikor betelik azoknak száma, akik az

Ő megdicsőült seregét alkotni fogják. Minden egyes keresztyén tehát, aki helyet ad az életében a Szentlélek munkájának, azzal nem csak a saját üdvösségét munkálja, hanem a Krisztus egész testének növekedését is, s így sietteti az Ő eljövételének napját. Akik egész szívvel, teljes lélekkel mindhalálig kitartanak az Ő mellett, azoknak lesz részük a Krisztus napján való megdicsőülésben, vagyis az első feltámadásban. Akiket ez a nap életben talál, Krisztusnak teljesen átadott életben, azok halál nélkül nyerik meg a megdicsőült testet, s a feltámadottakkal együtt mennek az Ő elébe, s mindenkor Ővele lesznek. (I. Thess. 4:17.) Ezek fognak Ővele együtt uralkodni az ezeréves birodalomban, amelynek bevégezte után jön el az általános feltámadás s a végső ítélet.

Csodálatos az a munka, amelyet a Szentlélek eddig is végzett, s most is végez. De még csodálatosabb az, amit biztos reménységünk szerint a jövőben, a nagy »holnap«-ban fog végezni.

Vargha Gyuláné.

Véneitek álmokat álmodnak.

Joel 2:28. Csel. 2:17.

Enrajtam is beteljesült
Az isteni csodás ígélet;
Almokkal, hogy benépesült
Az addig csendben alvó lélek.

Az ég előttem nyitva áll,
Az ajtó im, sarkig kitarva,
Fehér lován jó a Király,
Arcán a fény, mint tűznek lángja.

Ragyog fején sok korona,
Hívnek s Igaznak van nevezve,
Fehér ruháján vér nyoma,
Emlékeztetni a keresztre.

Nyomában végtelen sereg,
Felöltöztetve tiszta gyolcsba;
Számuk ki számlálhatná meg?
Csak Az, kinél a titkok kulcsa.

Harcolni s küzdeni jöttek ők
A Sátán ádáz nagy hadával,
S ki nem hódolt az Őr előtt,
Az halni fog örök halállal.

Boldog, ki Őt követheti,
A végső harc hatalmas kísért,
A gyozelmet Ő vívja ki,
Őt illeti minden dicsőség!

Mit Isten ígért, mind betölt,
Halál, pokol, bűn összetörve,
Hallelujah! az ég s a föld
A Krisztusé lett mindörökre!

Csak álom, látomás ma még,
De Lélektől sugallott álmok,
Tudom, hamar eljő a vég,
S az álmaim valóra válnak.

* A Fébé egyesület tagjainak júniusi konferenciáján tartott előadás kivonata.

V. Gy-né.

Ama napon.

»Emlékszel még arra a napra« — kezdte a leány, de a megbilincselte fogoly egykedvűen nézett maga elé, mintha huga beszéde egyáltalán nem érdekelné. Vizsgálatai fogságban volt. Magas, rideg kőfal zárta el a külvilágtól, napfénytől, de mi volt a külső sötétség ahhoz a sötétséghez képest, amelyben lelke vergődött! A szűk cella, vasrács, büne folytatózó szorításához képest.

»Akkor még imádkoztál esténként« — folytatta a leány.

Akkor. Oh milyen régen volt! S ma mindennek vége. Ellene az egész világ. Gyűlöli az embereket és gyűlöli mindenkinél jobban önmagát.

»Együtt mondtuk fel az aranymondást: Boldogok, akiknek a szívük tiszta, mert ők az Istent meglátnak. Mi minden talált azóta helyet a szívedben: gyűlölet, harag, keserű indulat.«

»És gyilkos bosszú« — felelt sötétén a fogoly.

»Emlékszem, amikor apánk elesett a fronton. Édesanyánk mennyit sírt. De könnyein keresztül, ha rád tekintett, csillogó szemmel azt mondta: Fiam, reményem! Es csalódnia kellett. Látom anyánkat, amint ott térdelt az ágyunk mellett s értünk imádkozott.« A leány szeme könnyben úszott: »István! Még ma más emberré lehetsz. Mögötted a múlt sötét bűnével. Előtted új élet; békesség Istennel.«

Es Az, aki azért jött, hogy Isten képét újra helyreállítsa a bűnös emberi arcokon. megállt csendesen ebben a cellában. Ő a börtön rácsa között is szabad, új életet ad s hatalmas arra, hogy azt, akit drága vérén fehérre mosott, dicsősége-sen állítsa Isten elé ama nagy napon.

Könyvek könyve.

Isten lecsöndesítette szíveinket olyan Írás által, amelyet Ő maga nyilatkoztatott ki szent és istenfélő férfiaknak, akik ezért ezt az Írást Szentírásnak, Kijelentésnek, Bibliának, Könyvek könyvének nevezték. Ebben a Könyvben olyan tudósításokat és olyan Igéket találunk, amelyet egy ember sem találhatott volna ki, amelyek a mi lényünkről, elveszett állapotunkról szólnak s Istennek reánk vonatkozó üdvtervéről e földön és a túlvilágban. Amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabb Isten kinyilatkoztatása minden emberi gondolatnál. Nem értekelhetjük elég nagyra és nem borulhatunk elég mélyre ez előtt az Ige előtt. Es mégis a legegyszerűbb ember számára is érthetővé válik Isten Szentlelke által.

Claudius M.

Veled voltam, valahová mentél.

Istennek egy gyermeke írja a követzőket: Csordultig van a szívem örömmel; nagy dolgokat cselekedett velem az Úr. Régóta szerettem volna meglátogatni öreg nénémet Erdélyben, de az Úr nem adott rá alkalmat. Végre levelet kaptam fiamtól, hogy látogassam meg, mert Kolozsvárra helyezték. Nagy örömmel tettem eleget kérésének, abban a reményességben is, hogy így meglátogathatom kedves öreg nénémet, akit már 21 év óta nem láttam.

Hideg, téli nap volt, de az én szívemben égett az Úr szeretetének tüze. Egtem a vágtyól: elvinni az Úr örömeit kedveseimhez, akiktól a trianoni határ 21 évig elválasztott.

Dobogó szívvel közeledtem a kastély felé. Csodálkozva láttam, milyen nagyot nőttek a park köré ültetett kis fenyők. Végighaladtam a jól ismert úton... Minden a régi. A ház öreg kertésze jött elém, illedelmesen köszönt, elvette a táskámat s bevezetett a kastélyba. Bent kellemes meleg és öreg néném nagy szeretete fogadott.

Nem lepte meg az érkezésem, hiszen már régen várt. Eméztem a kedves, ráncos arcát, meggörnyedt alakját. Sok vihart állott ki 21 év alatt. Erős, egészséges férje hirtelen meghalt, majd huga négy gyermekének életét gyilkos kéz oltotta ki, öccsére rablók törtek rá... Ő, a gyenge, az erőtelen egyedül maradt... Egyedül? Nem! Az Úr irtalma mellette volt szüntelen. Szeme ragyogásából, egész lényéből kiáradó békességről azonnal megláthattam: »Mindezekben felettébb diakalmaskodunk Az által, aki minket szeretett!«

Mélységes hála töltötte be szívemet drága Uram irtalmasságáért, hogy kézenfogta kedves, öreg nénémet és vérszen, viharon keresztül vezetni a biztos cél, a mennyei haza felé.«

K. E. d. t.

„Az én egemet nem takarja felhő.“

Milyen jó annak, aki ezt elmondhatja! Ismertem valakit, aki örömmel vallotta. De nem élete jobb napjaiban csupán, hanem akkor, mikor hat hónapi súlyos szenvedés után a halál kapujában állott. Legidősebb fia megkérdezte: »Apám, nem fél a haláltól?« S a haldokló csendesen azt felelte: »Felettem nyitva az ég. S az én egemet nem takarja felhő.« Ez a férfi ismerte Azt, aki elúzi a felleget, sötétséget, s a kételkedés nehéz óráiban is élő reménységgel tölti meg a szívet, ismerte Jézus Krisztust.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Szept. 1. Zsolt. 35:11—28. *Csel. 27:14—26.* Ez a vihartól megtépett alexandriai hajó sok emberéletnek a képe. Így pusztul érték érték után, ha Isten nem veheti kezébe korán, még az ifjúság idején a kormányt; Pál apostol imádságára életben maradnak. Az Isten elől futó Jónás próféta veszedelmet hozott útítársaira. Az Istennek engedelmes, imádkozó apostol megmenti a vele hajózókat. Erettünk vajon veri, vagy áldja környezetünket az Úr?

Szept. 2. II. Kir. 1:1—18. *Csel. 27:27—38.* A kétszázhetvenhat utas: edzett hajós és kemény katona közt a rettentő viharban egy törékeny testalkatú fogoly az egyetlen, aki nyugalmát, bátorságát, lélekjelenlétét soha el nem veszíti. A hit békességét nem zavarhatják külső viharok!

Szept. 3. II. Kir. 2:1—14. *Csel. 27:39—44.* Úgy történt minden, ahogy Pál apostol megmondta. Isten bizonyoságot tesz az Ő szolgálai mellett. Akik nem hallgattak idejekorán az intő szóra, most mindenüket elveszítve érnek partot. Hogy az életük megmenekül, az is kegyelem.

Szept. 4. II. Kir. 2:15—25. *Csel. 28:1—10.* Aki hű a kevesen, a sokon is hű, az. Pál apostol venyigét szed. Kicsiny szolgálat. Hűségesen, odaadással végzi. S az Úr nagy dolgokat biz kicsinyen is hű szolgájára: csodatévő erőinek birtokosává teszi. Aki a keveset kicsinyli, s fölfelé áhítozik, arra az Úr nem bízhat a kevesnél többet.

Szept. 5. II. Kir. 4:1—17. *Csel. 28:11—16.* Most már a fogoly Pál irányítja az utat. Amikor a puteoli keresztény gyülekezetben akar tölteni hét napot, a százados beleegyezik. Nem felejtí el, hogy az életüket, a máltaiak gondoskodását mind ennek a csodálatos fogolynak köszönhetik. Így kapja meg az apostol az engedélyt, hogy Kómában, tulajdon szállásán lakjék. Ez és a 14—16 kilométert elébesítő keresztények szeretete mind bátorítja Krisztus foglyát.

Szept. 6. Zak. 7:4—10. *Csel. 28:17—31.* Először a zsidókat igyekszik Pál apostol Rómában is Krisztusnak megnyerni. Azután a pogányokhoz fordul. Nem töltheti azzal az időt, hogy zárt kapu dörmölgjön, amikor milliók várják az Evangéliomot. Ma is nyit új kaput az Úr minden bezárt helyett.

Szept. 7. Lk. 10:23—37. Róm. 3:21—28. Márk 12:41—44. I. Pét. 2:1—10. *Zsolt. 91.* Most a Cselekedetek könyvének a végigolvasása után úgy érezzük, hogy Pál apostolról szól ez a zsolttár. Hisz a Felségesnek árnyékában nyugodott a viharban, áspiskígyón járt, az Úr megmutatta neki szabadtársát és felmagasztalta őt. De aki a Felségesnek rejtekében lakozik, az ma is így nyugodhatik az Ő árnyékában. Ott lakozol-e?

Szept. 8. Zsolt. 36. *Zsolt. 124.* Isten nélkül, vagy Istennel? Élet-halál kérdés, minden ezen múlik földön és égen. Ha Istennel, akkor zenghet a dicséret, a zsolttár, nincs mitől felni, remegni. »Ha Ő velünk, ki ellenünk? Az Úr a mi oltalmunk!«

Szept. 9. II. Kir. 4:18—31. *Kol. 1:1—8.* A kolossébeli gyülekezetet Epafrás alapította, Pál apostol még sohasem látogatta meg, csak hallott felőle »s milyen szeretettel akarja most hitét levele által megerősíteni. Timótheussal együtt szüntelen könyörög érte. Vajon a mi imádságunk kiket ölel körül? Eljut-e olyanok is, akiket nem ismerünk?

Szept. 10. II. Kir. 4:32—44. *Kol. 1:9—14.* Pál apostol imádsága híven tükrözi, mit kell kérnünk egymás számára: Isten akaratának a megismerésével való betöltést, Isten megismerésében való nevedést.

Szept. 11. II. Kir. 5:1—14. *Kol. 1:15—20.* A kolossébellek hamis tanítók angyalok tisztelére akarták csábítani. Pál apostol levelében feljűk csendül a tiszta Evangéliom: Egyedül Krisztus! Az Atyának így tetszett, hogy Ó általa békéltessen meg mindent magával.

Szept. 12. II. Kir. 5:15—27. *Kol. 1:21—29.* »Titeket is megbékéltetett!« Ez a dicsőséges titok. Nem körülmetélkedésre, nem törvényre van a pogányoknak szüksége. Krisztus halála elég ahhoz, hogy az Ő szent népe legyenek. Ma is a kereszt az egyetlen út az Istennel való békességre.

Szept. 13. Zsolt. 50:14—23. *Kol. 2:1—5.* Krisztus titkában el van rejtve az isteni igazság és ismeret minden kincse. Imádkozva hatoljunk mindig mélyebbre a titokban, hogy a rejtett kincshez jussunk, s ne essünk tévelygők törébe.

Szept. 14. Lk. 17:11—19. Gal. 5:16—24. Ján. 5:1—14. I. Tim. 1:12—17. *Kol. 2:6—15.* Aki Krisztusban mindent megtalált, el is veszíthet mindent, ha Őben nem marad. Ő maga mondta: »Aki nem marad énbennem, kivettetik... és megszárad.«

Szept. 15. Zsolt. 37:1—20. *Kol. 2:16—27.* Angyalok tisztelése, önsanyargatás, bőjt és szombatszentesítés nagyratartása mind a Főtől, a Krisztustól távolít él. Egyedül Ő a mi üdvösségünk, reménységünk, életünk. Minden mindenekben!

T. E. d. t.

Atyának szólíthatjuk Istent. Felséges, drága jog ez. Az a pillanat, amikor a lélek először hívja Atyjának a mindenható Istent, mindennél értékesebb. Egy ilyen pillanat többet ér hosszú életnél. Ezt a hatalmat csak Isten Fia adhatja nekünk. Oh bár megértenénk, milyen nagy jóval ajándékozott meg. Örüljétek, örvendjétek, ti gyermekei az élő Istennek!

Bezell.